

РЕШЕНИЕ

№ 5505

гр. София, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 13.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3918** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 1012-21-648 от 26.04.2022 година, подадена от Н. И. Й. от [населено място], кв. О., [улица] чрез пълномощник адв. Т. Р. АК-В. със съдебен адрес: [населено място], кв. С., [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-169 от 06.04.2022г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е оставена без уважение жалба на лицето срещу Разпореждане №[ЕГН]/13 от 18.02.2022г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ С.-град. С Разпореждането на осн. чл.98, ал.2, т.2 вр. чл.114, ал.1 от КСО е разпоредено надвзетата сума от Й. по лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване да се събере от лицето на осн. чл.114, ал.1 от КСО..

Жалбоподателят твърди, че Разпореждане № [ЕГН]/13/ от 18.02.2022г., потвърдено с Решение №2153-21-169 от 06.04.2022г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е незаконосъобразно, тъй като е налице нарушение на чл. 59, ал.2, т.3 от АПК – липсват фактически и правни основания на издаденото разпореждане. Според оспорващия в разпореждането липсват доказателства за опровергаване на официални удостоверителни документи за осигурителен стаж и доход, тъй като липсват факти и обстоятелства, установяващи по безспорен начин, че документите, издадени от

работодателя Железопътен завод – С. и от ДФ С. са нередовни. Цитирана е съдебна практика на ВАС с изразена позиция, че при липса на данни във ведомости за заплати, меродавни са данните, отразени в трудовата книжка, като на последната следва да се даде приоритет, като официален удостоверителен документ. Според оспорващия в разпореждането не се описват доказателства, действия по събиране и изясняване на посочените документи и оборване на съдържанието им, същите отговарят на изискванията на чл.40 от НПОС. Счита, че е допуснато съществено нарушение на пар.9, ал.1 от ПЗР на КСО, а така също намира за неправилно разгледана и приложена нормата на чл. 40 от НПОС, тъй като не е предвидена възможност административният орган да оспорва документите, с които се установява осигурителен стаж и доход. Неправилно било приложен текстът на чл.114, ал.1 от КСО за събиране на надвзетата пенсия при наличие на недобросъвестност, тъй като в обжалваното разпореждане недобросъвестността не е доказана и няма мотиви за подобно поведение на Й.. Оспорва изцяло твърдението за наличие на недобросъвестно поведение, на последно място на осн. чл.115 от КСО е направено възражение за изтекла погасителна давност за вземането по разпореждане №[ЕГН]/13 от 18.02.2022г., тъй като Н. Й. е получила последната си пенсия, отпусната през 2014 година през м. А. 2015 година, петгодишният давностен срок е изтекъл на 01.01.2021г. и не е налице нито едно от основанията на чл.115, ал.3 от КСО за прекъсване на давността.

Изразява искане за отмяна на обжалваното решение на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено разпореждането на Ръководителя на ПО в ТП на НОИ С.-град като неправилни и незаконосъобразно постановени.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата, не сочи доказателства и не отправя доказателствени искания.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. П., която оспорва жалбата по мотиви, изложени в оспореното решение. Прави възражение за недопустимост на жалбата в частта, касаеща зачитането на осигурителния стаж от Ж. завод С. и от ДФ „С.“, тъй като в тази му част спорът е решен с влязла в сила решение от 01.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.-град. Счита за нередовна жалбата в частта й, касаеща разпореждането от 18.02.2022г., тъй като този акт не подлежи на съдебен контрол. Оспорва жалбата в останалата й част, касаеща недобросъвестността на оспорващата страна. Претендира юрисконсултско възнаграждение в максимален размер с оглед характера на настоящия спор.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на подадено заявление вх.№90002520 от 09.05.2007г. /л.11-12/ от Н. И. Й. с искане за отпускане лична пенсия за ИОЗ, в което е декларирано, че няма неописан осигурителен стаж. С Разпореждане №[ЕГН] от 29.05.2009г. /л.19-20/ на лицето е отпусната исканата пенсия, като е изчислена в максимален размер по индивидуален коефициент 0,644.

Със Заявление №МКДП-370 от 20.05.2013г. /л.21 гръб/ Н. Й. е поискала копие на образец УП-1 на заявлението си за пенсиониране, като в същото са описани и депозираните осигурителни периоди, като няма спор, че същото е изпълнено на

21.05.2013г.

С Молба №МП-9098/17.01.2014г. /л.22/ Й. е представила на Столично управление Социално осигуряване на НОИ [населено място] образци и трудова книжка, издадени от ДФ „С.“ СМИ „С.“ за периоди, за които през 2007г. не са представени документи, с искане личната пенсия за ИОЗ на Й. да бъде преизчислена по новопредставеното брутно трудово възнаграждение за периода от 01.01-1993г. до 31.12.1995г., получено от ДФ С. /л.23-25/.

С Разпореждане №[ЕГН] от 27.02.2014г. пенсията за инвалидност поради общо заболяване е преизчислена по реда на чл.21, ал.3 от НПОС по нов индивидуален коефициент – 1.390.

Със Заявление /л. 27/ № МП-63150 от 22.05.2015г- Й. е поискала от директора на ТП на НОИ отпускане на лична пенсия за ОСВ, като при новата преценка на издадените от ДФ С. документи, същите не са кредитирани от пенсионния орган и с Разпореждане № [ЕГН] от 06.08.2015г. /л. 28/ са отменени разпореждане от 27.02.2014г. и последващите го, предоставен е отказ за изменение на пенсията по чл. 21, ал.3 от НПОС и с т.4 на същото е разпоредено надвзетата пенсия да не се събира от лицето.

Разпореждането от 06.08.2015г. е оспорено по административен ред пред Директора на ТП НОИ С. град, като по жалба вх.№ 1012-21-569/11.11.2015г. с Решение №2153-21-236 от 01.10.2021г. същата е оставена без уважение като неоснователна и е отменена като неправилна т.4 от Разпореждането – надвзетата пенсия да не се събира от лицето. В същото решение е анализирана съдебна практика и са установени по случая обстоятелства, поради които решаващият орган е приел, че депозираните от жалбоподателката документи, удостоверяващи трудов/осигурителен стаж в ДФ „С.“ са нередовни, антидатирани и като такива правилно пенсионният орган не е зачел по тях осигурителен стаж и осигурителен доход. Установената в образуваното по заявлението от 22.05.2015г. пенсионно производство нередовност на документите, издадени от ДФ „С.“ е имала за последица отмяната на разпореждането от 27.02.2014г., с което личната пенсия за ИОЗ на Й. е изменена въз основа именно на тези документи, за които е прието, че не се явяват годно доказателствено средство.

Решението от 01.10.2021г. /л.31-34/ е изпратено чрез куриерска служба „Б. пощи“ връчено на Й. на 07.10.2021г., видно от известие за доставяне №ИД PS 1071 00WV3W G /л.35/. По делото не са представени данни решението по чл.117 от КСО от 01.10.2021г. да е обжалвано по съдебен ред, същото е влязло в сила на 21.10.2021г.

В изпълнение на Решение №2153-21-236, с Разпореждане №[ЕГН]/13 от 18.02.2022г. длъжностно лице по чл.98 от КСО е разпоредило надвзетата от Н. И. Й. сума от лична пенсия за ИОЗ да се събере от лицето на осн. чл.114, ал.1 от КСО /л.36/.

Разпореждането е получено от Й. на 01.03.2022г., оспорено в преклузивния срок, като по депозираната жалба вх.№1012-21-468 от 18.03.2022г. директорът на ТП на НОИ С.-град се произнася с Решение №2153-21-169 от 06.04.2022г., с което на осн. чл.117, ал.3 от КСО оставя без уважение жалбата срещу Разпореждане №[ЕГН]/13 от 18.02.2022г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване като неоснователна. Решението е получено на 12.04.2022г. /л.41/, като жалбата до АССГ е депозирана чрез Директора на ТП на НОИ С.-град на 22.04.2022г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата, в частта, касаеща зачитане на осигурителен стаж и осигурителен доход от ДФ „С.“, е недопустима. Спорът в тази му част се явява решен с влязло в сила Решение

№2153-21-236 от 01.10.2021г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град. Доказателства за оспорването на този административен акт и съответно, че не е влязло в сила не са представени от жалбоподателката въпреки предоставената ѝ възможност, напротив, пълномощникът не оспорва, че е уведомен за издаването му на дата 07.10.2021г. и потвърждава, че не е оспорил същия, тъй като намира, че това решение не е подлежало на съдебен контрол по реда на чл.117, ал.1 от КСО. Решение №2153-21-236 от 01.10.2021г. е индивидуален административен акт, издадено е на осн. чл. 97, ал.1 от АПК и чл.117, ал.3 от КСО и със същото е оставена без уважение жалбата на Й. срещу Разпореждане №[ЕГН] от 06.08.2015г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С.-град за неправилен размер на личната пенсия за ИОЗ на оспорващата и е отменено същото разпореждане по т.4 като неправилна. Следователно цитираното разпореждане от 06.08.2015г., потвърдено с Решението от 01.10.2021г. е влязло в сила и е стабилен административен акт, който се ползва със задължителна сила. Неговата законосъобразност не може да бъде подлагана на инцидентен съдебен контрол в съдебни производства, образувани пред административния съд по жалби срещу други разпореждания и решения на органите на ТП на НОИ.

Съдът намира жалбата в останалата си част да допустима – подадена в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение №2153-21-169/06.04.2022 г. на директора на Териториално поделение С. на Националния осигурителен институт. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В разглеждания случай с влязло в сила решение от 07.10.2021г. безспорно се установява, че е налице неоснователно изплатена лична пенсия за ИОЗ, от компетентността на длъжностно лице по чл. 98, ал.1 от КСО е да издаде разпореждане за нейното събиране съобразно чл.98, ал.2, т.2 от КСО длъжностните лица по предходната алинея издават разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсии, като дължимите суми се събират чрез удържки от пенсията съгласно чл.114а, ал.3 от КСО или чрез предвидените в чл.114, ал.5 от същия кодекс способности. Законова предпоставка за издаването на това разпореждане е регламентирана в чл.10, ал.7 от НПОС, съгласно която разпореждането по чл.98, ал.2, т.2 от КСО се издава в едноседмичен срок от влизането в сила на разпореждането по чл.98, ал.1 от КСО за изменение или прекратяване на пенсията, като следва да се подчертае, че срокът е инструктивен, но при всички случаи предполага влизане в сила на

разпоредането по чл.98, ал.1 от КСО.

С влизането в сила на Решението на директора на ТП на НОИ С. град от 01.10.2021г. на 22.10.2021г., връчено на адресата на 07.10.2021г. влиза в сила и Разпоредане №[ЕГН] от 06.08.2015г. на длъжностното лице по ПО при ТП на НОИ С. в потвърдената му част. С оглед на това, издаденото последващо Разпоредане от 18.02.2022г. за събиране на надвзетата сума, потвърдено с процесния административен акт – Решение №2153-21-169 от 06.04.2022г. на директора на ТП на НОИ С.-град е правилно и законосъобразно постановено, при изпълнено императивно условие разпоредането за изменението на пенсията /Разпоредане №[ЕГН] от 06.08.2015г./ да е влязло в сила.

В чл.114 от КСО законодателят регламентира възстановяването на неоснователно получените суми, като разграничава възстановяването на недобросъвестно и съответно на добросъвестно получените суми. Съгласно ал.1 на същия член недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно със законната лихва по чл. 113 от КСО. Недобросъвестността е понятие, свързано със субективната страна на проявеното поведение, изразено с действие или бездействие, както и с наличието на връзка между поведението и целения резултат. В този смисъл недобросъвестно поведение е налице при съзнателно извършване на противоправно действие или бездействие от правния субект. Освобождаването от задължението за възстановяване на неоснователно получени суми се обуславя единствено от субективното отношение на получателя към основанието за получаване на сумите – достатъчно е съзнанието на правния субект за правилно и законосъобразно получаване на сумите, за да се приеме поведението му за добросъвестно. В процесното решение е мотивирана недобросъвестността на лицето с оглед депозираното заявление на оспорващата от 09.05.2007г. с искане за предоставяне на лична пенсия за ИОЗ, където изрично фигурира в декларативен вид волеизявление на Й., че е запозната с документите по опис към заявлението и че няма неописан осигурителен стаж. В последствие с молба от 17.01.014г. на Й. за преизчисление на пенсия за инвалидност поради общо заболяване представя документите: УП-2 изх.№114 от 03.06.2003г., УП-3 изх.№113/03.06.2003г. и Трудова книжка №840/01.01.1993г. Ако последните са били издадени през 2003г., то Й. е следвало да ги опише в подаденото заявление през 2007г. с искане за предоставяне на лична пенсия за ИОЗ. Затова и в оспореното понастоящем Решение от 06.04.2022г. е направен извод, че с оглед декларираното в заявлението от 2007г. Й. е знаела, че не е полагала труд в ДФ „С.“, депозирала е пред длъжностно лице по пенсионно осигуряване нередовни документи с молба от 2014г., което именно в следствие тези документи е извършило преизчисление на личната пенсия и е увеличило индивидуалния коефициент на Й. от 0,644 на 1,390 с Разпоредане от 27.02.2014г. Оспорващата страна се е противопоставя на този извод, но същата не е доказала наличието на добросъвестност. В тази връзка мотивиран и доказан се явява изводът в оспорения акт, че Й. е действала недобросъвестно с цел придобиване на материална облага – увеличение размера на пенсията, обуславяйки прилагането на чл.114, ал.1 от КСО.

По направеното възражение за изтекла погасителна давност, съдът приема същото за ненавременно упражнено, тъй като с потвърденото разпоредане от 18.02.2022г. на длъжностното лице ПО се определя само и единствено дължимостта на надвзетата от Й. пенсия с лихва, като с последващо разпоредане по чл.114, ал.1 от КСО ще бъде

определен дълга по размер и за кой период се отнася. А понастоящем не може да бъде претендирана изтекла погасителна давност, тъй като не е определен периодът, за когото е дългът и спрямо когото следва да се извърши преценка дали е изтекъл 5 годишният давностен срок по чл.115 от КСО.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 67- ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Й. чрез пълномощник Адв. Т. Р. срещу Решение №2153-21-169 от 06.04.2022г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С., с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № [ЕГН]/13 от 18.02.2022г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което, на основание чл. 98, ал.2, т.2 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО е разпоредено надвзетата сума от Н. И. Й. по лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА Н. И. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на директора на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: